

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 października 2022r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo M. M. przeciwko (...) SA w W. o zapłatę kwoty 20.664 zł. oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne (k. (...)), które Sąd Okręgowy przyjął za własne (art. 387 § 2<sup>1</sup> pkt 1 kpc).

Sąd Okręgowy również za własne przyjął oceny Sądu pierwszej instancji (k.(...) art. 387 § 2<sup>1</sup> pkt 2 kpc).

W apelacji od powyższego wyroku powódka zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 w zw. z art. 3271 § 1 kpc, poprzez dowolną ocenę dowodów i brak istotnych dla rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych co do treści oświadczeń woli ubezpieczyciela z 25 stycznia i 14 lutego 2017r.,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 61 § 1 w zw. z art. 65 § 1 i art. 411 pkt 1 kc, poprzez ich niezastosowanie.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację zważył co następuje. Apelacja powódki nie ma żadnych uzasadnionych podstaw, a Sąd Okręgowy, jak już wskazano, podziela zarówno dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, jak i podziela jego ocenę dowodów oraz rozważania prawne (nie dostrzegając jakiegokolwiek potrzeby ich powtórzenia), a których apelacja skutecznie nie podważa, stanowiąc jedynie pozbawianą podstaw polemikę zarówno z ustaleniami faktycznymi oraz oceną prawną kwestii zasadności żądania przez powódkę zasądzenia od ubezpieczyciela odszkodowania z tytułu kosztów wynajmu samochodu zastępczego. Istota podniesionych przez apelującą zarzutów naruszenia tak prawa procesowego jak i materialnego oraz wywody ich uzasadnienia, sprowadzają się zatem do negowania zasadności zaliczenia wypłaconych przez ubezpieczyciela kwot, na poczet powyższego odszkodowania.

W pierwszej kolejności wskazać przede wszystkim należy, że jak wynika z ustaleń faktycznych i rozważań uzasadnienia Sądu Rejonowego powódka nie ma legitymacji do dochodzenia roszczeń z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego wobec ubezpieczyciela (...) sprawcy zdarzenia, skoro jej powyższa legitymacja materialnoprawna nie wynika z cesji wierzytelności dokonanej przez poszkodowaną umową z (...) (k. (...)). Jak wskazuje bowiem treść powyższej umowy i co ustalił oraz rozważył Sąd pierwszej instancji, nie obejmowała ona kosztów najmu pojazdu zastępczego, a zatem będących przedmiotem żądania pozwu. Skarżąca zaś do tej kwestii w ogóle nie odniosła się w apelacji, a powyższy brak legitymacji do wystąpienia z żądaniem pozwu w niniejszej sprawie stanowił już samoistną przesłankę oddalenia powództwa, a w konsekwencji również apelacji powódki. Z tej zatem już tylko przyczyny apelacja skarżącej nie mogła podlegać uwzględnieniu.

Niezależnie zatem już od powyższej przyczyny braku podstaw do uwzględnienia powództwa i apelacji, nie miały również uzasadnienia zarzuty skarżącej, których istota sprowadzała się do kwestionowania zaliczenia przez ubezpieczyciela wypłaconych w toku postępowania likwidacyjnego kwot na poczet dochodzonego przez powódkę w niniejszej sprawie roszczenia z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Nie miał zatem podstaw podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc, gdyż zdaniem Sądu Okręgowego, jak już wcześniej wskazano, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów jest w zupełności poprawna i dokonana bez naruszenia wymogów przewidzianych w przepisie art. 233 § 1 kpc. Za trafny uznać należy bowiem pogląd wyrażany tak w orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i sądów powszechnych, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału

dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (zob. m. in. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r. II CKN 817/00 oraz Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2012 r. I ACa 1482/11). Takiego zarzutu nie można zaś postawić i nie czyni tego skutecznie, w świetle wyżej wskazanych kryteriów skarżąca, dokonanej przez Sąd Rejonowy ocenie zebranych dowodów, w tym przede wszystkim dowodów z objętych powyższym zarzutem dokumentów w postaci oświadczeń ubezpieczyciela. Prawidłowa ocena istoty treści powyższych jak i innych oświadczeń ubezpieczyciela dotyczących ustalanych i wypłaconych kosztów naprawy pojazdu oraz kosztów wynajmu przez powódkę pojazdu zastępczego, prowadzi jedynie do oczywistego wniosku, że powyższe ustalanie kosztów naprawy następowało w sposób sukcesywny, etapowy, wobec pojawiania się potrzeby nowych kosztów tejże naprawy, co w rezultacie doprowadziło do tego, że istotnie przewyższyły one wartość pojazdu sprzed wypadku ustaloną na (...) zł (k. (...)), przy ostatecznych owych kosztach naprawy wynoszących (...) zł (k. (...)). Dlatego też interpretacja przez powódkę pism ubezpieczyciela jako ostatecznych oświadczeń co do ustalenia wysokości i przyznania odszkodowań z tytułu kosztów naprawy i wynajmu pojazdu zastępczego, jest całkowicie nieuprawniona i zmierza jedynie do takiego, dokonanego subiektywnie, ich rozumienia, aby wywoływały one skutki korzystne wyłącznie dla skarżącej, co jednak nie miało żadnych podstaw z punktu widzenia tak zasad logiki jak i doświadczenia życiowego, a i nie było uprawnione jurydycznie. Skarżąca zupełnie bowiem nie chce dostrzec, że podobnie jak rozmiar szkody, tak i ustalenie odszkodowania miały charakter dynamiczny (dokonane trzykrotnie oględziny – k. (...)), a sporządzona pierwotnie wycena naprawy, przez dokonujący jej profesjonalny zakład naprawczy (pomijając już rozważania w przedmiocie co najmniej budzących wątpliwości intencji prowadzącego zakład, zmierzających do uzyskania jak najwyższego ale nie uzasadnianego w takim rozmiarze odszkodowania od ubezpieczyciela), z niezrozumiałych przyczyn nie uwzględniała cen części zamiennych (k. (...)). W takiej zaś sytuacji nie było żadnych podstaw, wbrew stanowisku skarżącej, do przyjęcia, że ustalane i wypłacane przez ubezpieczyciela kwoty, kształtowały ostateczną wysokość odszkodowania z ostatecznym określeniem jego tytułów, gdyż w takich okolicznościach były to jedynie wypłaty zaliczkowe, z pozostawieniem ich ostatecznego rozliczenia i zaliczenia tytułów wpłat do czasu ustalenia ostatecznego sposobu i kwoty odszkodowania.

Z tych samych zatem przyczyn zupełnie pozbawione podstaw były również zarzuty naruszenia prawa materialnego. Zauważyć także zaś należy, a czego skarżąca również wydaje się nie dostrzegać, że zgodnie z art. 451 § 1 kc to w pierwszej kolejności dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Takie też ostateczne wskazanie i zaliczenie przez dłużnika kwot wypłaconych tytułem zaliczek za naprawę i za wynajem auta zastępczego, a o czym także już wyżej, mogło zaś nastąpić dopiero po ostatecznym, a nie częściowym ustaleniu wysokości odszkodowania tytułem kosztów powyższej naprawy i nastąpiło ono pismami ubezpieczyciela m. in. z 14 czerwca 2017 i z 11 sierpnia 2017r. (k. (...)).

***Mając na uwadze treść powyższych rozważań już tylko na marginesie Sąd Okręgowy zauważa, że trafne było również stanowisko uzasadnienia Sądu pierwszej instancji dotyczące bezzasadności zarzutu przedawnienia, podniesionego przez pozwaną. W myśl bowiem zdania drugiego, art. 118 kc, koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż 2 lata. Norma ta ma zastosowanie zarówno do terminów określonych w art. 118, jak i do terminów oznaczonych w przepisach szczególnych. W przeciwnym wypadku przewidziane w niej zastrzeżenie dotyczące terminów krótszych niż 2 lata byłoby pozbawione normatywnego znaczenia. Sformułowanie, zgodnie z którym „koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego”, należy rozumieć jako przesunięcie w czasie każdego terminu przedawnienia, którego koniec przypada w dniu innym niż 31 grudnia. Przesunięte w ten sposób terminy ulegają przedłużeniu (zob. Gudowski Jacek (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, cz. 2, art. 56–125).***

Z powyższych zatem względów, gdy zarzuty apelacji tak naruszenia prawa procesowego jaki materialnego oraz wywody ich uzasadnienia w żaden sposób nie podważyły trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego i uzasadniającej je argumentacji, apelacja, ta nie mogła podlegać uwzględnieniu.

Z wyżej wskazanych przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację (pkt I), a o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł w myśl art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 kpc (pkt II).

**Sygnatura akt: II Ca 1176/21** Ś., dnia (...)

## ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)